

MONA KASTEN

Visez din nou

seria again #5

Bookzone
BUCUREȘTI, 2023

Playlist

Ghost of You – 5 Seconds of Summer
Want You Back – 5 Seconds of Summer
Easier – 5 Seconds of Summer
Think about Us – Little Mix
Forget You Not – Little Mix
Gimme – Banks
Till Now – Banks
What a Time (feat. Niall Horan) – Julia Michaels
So Far Away – Agust D, SURAN
Don't Throw It Away – Jonas Brothers
Vulnerable – Selena Gomez
Too Young – Louis Tomlinson
Falling – Harry Styles
Adore You – Harry Styles
The Archer – Taylor Swift
Afterglow – Taylor Swift
Don't Give Up on Me – Andy Grammer
How Do You Sleep – Sam Smith
Entertainer – ZAYN
You Send Me – Sam Cooke

Capitolul 1

Uram iarna și tot ce avea legătură cu acest anotimp: frigul și zăpada, zecile de straturi de haine pe care trebuia să le îmbraci, sau fulare, sau căciuli, care îți electrizau și înfoiau părul. Dacă ar fi fost după mine, putea să fie vară tot anul. Cu cât era mai cald, cu atât eram și eu mai fericită.

Și asta era motivul pentru care eram, la momentul acela, foarte, foarte nefericită.

În Woodhill, Oregon, la sfârșitul lui ianuarie, totul era acoperit de zăpadă. Și după ce că oricum nu puteam suferi deloc iarna, acum mai trebuia și să traversez jumătate de oraș pe jos de la mica autogară, târând după mine o geantă de voiaj, un rucsac și o valiză.

Nu este nevoie să vin să te iau, Jude, îmi spusese idiotul de frate-meu. *Faci doar zece minute până la mine.*

Zece minute în care nu am râs. În schimb, mă luptam de mai bine de jumătate de oră prin mocirla maronie. Îmi intrase apă în pantofi, îmi înghețaseră mâinile și urechile și, potrivit telefonului mobil, tot mai aveam încă mai bine de zece minute până ajungeam.

Fără să stau prea mult pe gânduri, am decis că era momentul pentru o pauză, așa că am intrat într-o cafenea de pe marginea drumului. Un tip m-a privit ciudat când mi-am trecut valiza peste prag, înjurând tare. M-am uitat și eu la el cu o căutătură atât de răutăcioasă, că a întors repede capul și a trecut rapid pe lângă mine, dispărând afară.

În mod normal, nu eram atât de agresivă. Însă, de regulă, nu stăteam nici aproape douăzeci și patru de ore în picioare, ca să mă mut dintr-un stat în altul cu nimic mai mult în bagaj decât câteva bunuri și niște visuri spulberate.

M-am apropiat gâfâind de tejghea și mi-am suflat din ochi o șuviță de păr blond, care ieșise cumva din căciula groasă de lână.

— Cu ce vă servesc? a întrebat barista, zâmbindu-mi.

Era primul om de mai multe zile încoace care mi se adresa prietenos. Mi-a venit s-o iau în brațe pe tipă.

— O cafea caramel macchiato *extra large*, vă rog. Cu mult sirop. Și multă spumă. Și o porție de iubire, dacă se poate.

Fata m-a privit clipind de câteva ori.

— Sigur că da. Imediat, a spus pe urmă, scriind ceva pe un pahar de carton.

Mi-am scos o mănușă de lână, trăgând-o cu dinții, și am început să scotocesc în buzunarul de la spate al pantalonului după ultimii firfirei pe care îi mai aveam.

Erau exact doi dolari și cincizeci de cenți.

Am făcut o grimasă și am pus banii pe tejghea.

— Presupun că nu ajung, nu?

Aveam mănușa în gură încă, motiv pentru care abia dacă s-a înțeles ce am spus.

— Nu, dar acceptăm plata cu cardul de credit, a spus ea cu un gest din cap înspre micul aparat, care părea că face mișto de mine prin felul în care clipea din becuțe.

— Din păcate, nu am cardul la mine, am mințit eu și mănușa mi-a căzut din gură pe podea.

— Atunci, mă tem că nu vă pot onora comanda, a spus barista cu părere de rău.

Cât de tare mă înșelasem în privința ei!

M-am aplecat și mi-am ridicat mănușa, moment în care geanta de voiaj mi-a alunecat de pe umăr, smulgându-mi dureros un smoc de păr. Am înjurat încă o dată cu năduf.

— Pune-o pe nota mea, s-a auzit atunci un glas din spatele meu.

M-am întors și m-am trezit față în față cu o fată frumoasă. Avea pe cap o beretă bej, de sub care i se vedea părul negru ondulat. Avea o față de spiriduș și ochi albaștri strălucitori, pe care am fost puțin invidioasă. Mă rog, mi se păreau în regulă ochii mei căprui, dar ai ei te fascinau. Precis că putea hipnotiza oamenii cu ei. Poate că făcea asta chiar în acel moment, căci mi-a trebuit nițel timp până să înțeleg ceea ce tocmai spusese.

— Serios? am întrebat eu.

— Da, a spus ea, după care s-a adresat din nou baristei. Și pentru mine, un matcha latte, te rog, și o cafea neagră. Și un suport pentru două pahare.

A pus pe tejghea două pahare, care păreau făcute din bambus.

— Numele? a întrebat barista, redevenind deodată prietenoasă.

— Everly.

Fata a scos un card și l-a apropiat de aparatul care a piuit scurt.

Nu-mi venea să cred ceea ce se întâmpla chiar atunci. Fata aia era probabil ingerul meu păzitor – un dar al destinului, drept recompensă pentru săptămâna de tot rahatul care tocmai se încheiase.

— Tocmai ce mă gândeam că te-aș putea îmbrățișa, Everly, am spus eu, abținându-mă cu greu să fac acest gest.

Fata mi-a zâmbit.

— Nu-i nevoie. Data viitoare faci tu cinste, bine?

— Pentru asta mi-ar trebui însă și un număr de telefon, nu doar numele tău. Sau adresa contului tău de Facebook. Sau de Instagram, am spus eu, scoțându-mi telefonul.

Everly m-a privit perplexă, zâmbetul dispărându-i. Cunoșteam expresia aceea. De regulă, abordam oamenii într-un mod deschis și naiv, și exact așa o făceau toți când îi luam prin surprindere. Eram pe punctul să mă scuz, dar Everly era deja atentă la altceva, mai precis, la bagajele mele.

— Nu ești de pe-aici, corect?

Am clătinat din cap.

— Nu. Tocmai am sosit din California. Unde, apropo, este cald și plăcut.

— Dintotdeauna am vrut să merg în California.

În clipa aceea, am fost anunțate că băuturile noastre erau gata. Am mers împreună în partea dreaptă a teighelei, unde ne așteptau cele trei recipiente. Mi-am adunat repede lucrurile și mi-am îndesat mânușa în buzunarul hainei.

— Și ce te aduce la Woodhill? m-a întrebat Everly cu capul înclinat într-o parte.

— E o poveste lungă, am spus eu, suspinând. Îmi vizitez fratele.

A dat din cap.

— Asta înseamnă că ai deja pe cineva aici. Asta-i bine.

— Fratele meu și gașca lui nu sunt neapărat oamenii cu care îmi voi petrece timpul liber, dar da. Este bine să nu fii nevoit să o iei complet de la început, am spus eu și mi-am luat paharul cu cafea.

Everly a râs scurt și mi-a întins o mână.

— Dă-mi telefonul tău.

I l-am dat, iar ea a tastat ceva pe el, pe urmă mi l-a înapoiat.

— Ți-am salvat numărul meu. Ca să te poți revanșa pentru cafea.

Am zâmbit cu gura până la urechi.

— Fii pregătită, te voi suna imediat ce mă voi fi instalat ca lumea.

— Super.

A aruncat o privire la ceasul de la mână și a adăugat:

— Acum trebuie să plec, mă așteaptă prietenul meu, și am întârziat.

— Sigur, du-te. Și mulțumesc încă o dată pentru cafea, am spus eu, ridicând paharul.

Ea l-a ciocnit pe al ei de-al meu, în semn de la revedere.

Am privit-o ieșind din cafenea, pe urmă mi-am luat lucrurile și am ieșit și eu.

Am luat o înghițitură zdravănă din cafea. Era încă mult prea fierbinte, dar avea un gust divin și mi-a dat puterea de care aveam nevoie pentru ultima bucată de drum până acasă, la frate-meu.

L-am înjurat în gând pe Ezra. Băgam mâna în foc că pur și simplu nu a avut chef să mă ia de la gară. El – asemenea părinților mei – nu avea habar de cele întâmplare la Los Angeles, știa doar că aveam nevoie de o pauză și că nu știam unde altundeva să mă duc. Dacă i-aș fi spus adevărul, probabil că s-ar fi urcat în primul avion și m-ar fi luat personal de acolo ca să mă aducă aici. Dar nu am vrut asta. Nu voiam nici mila lui, nici ca el să știe cât de lamentabil eșuasem, de fapt. Așa că, la telefon, nu făcusem decât să-i dau o serie de explicații vagi și, în același timp, să-l fac să promită că nu le va spune sub nicio formă părinților noștri că nu mai eram în California.

Și acum eram aici, în unicul loc în care putusem să merg – indiferent că-mi plăcea sau nu. La urma urmei, îmi făcusem deja o cunoștință. Credeam în destin și încercam mereu să văd un semn în orice. Iar întâlnirea cu Everly trebuia să fi fost un astfel de semn.

Ducă-se pe pustii L.A.-ul, mi-am zis în gând, trăgându-mi valiza prin mocirla de pe bulevardul principal. S-o ia dracu' de actorie, să le ia dracu' de roluri principale și să le ia dracu' de visuri. Să le ia dracu' pe toate.

Trebuia să tot repet această mantră, ca să se fixeze cândva în subconștientul meu. La urma urmei, cândva funcționase, când primul meu mare vis se dusesse de râpă.

M-am uitat pe harta din telefon și am cotit la prima intersecție. Strada era mai îngustă și mai liniștită, și cu cât înaintam mai mult, cu atât zăpada era mai albă și mai puțin mocirloasă – și cu atât mai greu înaintam eu cu valiza mea prin ea.

Când, în cele din urmă, am ajuns în fața unei case cenușii, care se potrivea perfect cu descrierea lui Ezra, eram

udă, pe jumătate înghețată și complet stoarsă de energie. Eram sigură că voi face febră musculară la braț.

Grădina din fața casei era complet acoperită de zăpadă. Doar trotuarul era curățat de mântuială. Se zăreau urme de pași, la vederea cărora, inima a început să-mi bată ceva mai repede.

Mi-am îndreptat umerii și mi-am așezat mai bine geanta de voiaj, înainte să mă pornesc pe mica alee care ducea la intrare. După ce mi-am tras valiza grea pe trepte în sus, mi-am scuturat scurt zăpada de pe umeri. Dacă fața mi-era degerată, pe sub geaca de puf începusem să transpir ca naiba. Eram bucuroasă că ajunseseam, în sfârșit, și speram să pot face imediat un duș.

Am apăsat butonul soneriei. Ezra știa că urma să sosesc pe la ora asta. Îi scrisesem când avionul meu aterizase în Portland și încă o dată când urcasem în autobuz. Nu-l mai văzusem pe frate-meu de la Ziua Recunoștinței și mă bucuram enorm că eram, în sfârșit, aici – chiar și în condițiile date.

În clipa aceea, am auzit pași pe podea și un clic-clac discret, pe care nu l-am putut identifica exact. Tocmai voiam să mă ridic pe vârful picioarelor, ca să mă pot uita prin ochiul de geam mătuit, când ușa s-a deschis.

Mi s-a tăiat respirația.

Nu eram absolut deloc pregătită pentru asta. Nici pentru furnicăturile bine cunoscute care mi s-au răspândit prin tot corpul, nici pentru ochii verzi care i-au sfredelit pe ai mei, oglindindu-mi propriul șoc.

Neputând schimba ceva la situația dată, m-am holbat și eu, fără să-mi scape nimic din ceea ce vedeam: genele groase și negre, fața cu trăsături ascuțite, barba nerasă, care nu fusese acolo pe vremuri. Părul castaniu arăta și el diferit. Doar ochii – ei îmi erau încă atât de familiari, încât am simțit un nod în stomac.

— Bună, Blake, am spus cu glas găuit.

Se părea că-mi pierdusem vocea undeva pe drumul până aici.

El stătea în fața mea, sprijinit în două cârje. M-am întrebat ce i se întâmplase, însă înainte să apuc să mai scot o vorbă, i-am văzut sprâncenele împreunându-se într-o încruntătură severă. Apoi a ridicat mâna – și mi-a trântit ușa în nas.

Am rămas holbându-mă perplexă la ușa, având nevoie de câteva secunde ca să mă trezesc din șoc.

— Hei!

I-am auzit pașii depărtându-se, chiar și clic-clac-ul acela, despre care știam acum că venea de la cârje.

— Blake, mi-e frig de mor aici afară. Deschide dracului ușa asta odată! am strigat.

Nicio reacție.

— Să-l sun pe Ezra și să-i spun că m-ai lăsat să deger afară?

Clic-clac-ul a început să se audă din nou mai tare. Imediat după aceea, Blake a dat ușa de perete, holbându-se la mine cu aceeași privire sumbră din urmă cu câteva clipe.

— Ai fost dintotdeauna o pârâcioasă nesuferită.

Au!

Acestea au fost, așadar, primele cuvinte pe care, după mai bine de un an, le-am auzit de la el. M-a durut puțin, trebuie să recunosc. Pe de altă parte, știam că le meritam.

Tocmai voiam să spun ceva, când el s-a întors și s-a îndepărtat șchiopătând. Mi-am trecut cu un oftat valiza peste pragul ușii și am lăsat-o împreună cu geanta de voiaj pe hol. M-am dezbrăcat de hainele de iarnă și le-am așezat deasupra bagajelor, apoi l-am urmat pe Blake în camera de zi. Până atunci, văzusem tot acel interior numai pe Facetime, în convorbirile mele telefonice cu Ez. În realitate, casa pe care fratele meu o împărțea cu alți trei colegi de echipă arăta cu totul altfel. Mirosea inconfundabil a frate-meu și a Blake, și m-a cuprins un sentiment familiar.

— Ce-ai pățit la picior? am întrebat eu, când l-am ajuns din urmă.

S-a așezat pe canapeaua de piele neagră, lăsând cârjele să cadă la întâmplare pe podea, cu privirea îndreptată către ecranul plat al televizorului de pe peretele din fața lui. Fără să-mi răspundă, a luat telecomanda în mână, reluându-și jocul video.

Mi-am înăbușit un zâmbet. Obișnuia mereu să joace astfel de jocuri NBA cu Ez. Se lua tot timpul la harță, așa că eu trebuia să joc mereu rolul împăciuitorului.

Am privit mai atentă orteza pe care o purta peste pantalonul gri de trening. Era lată și se întindea de la mijlocul tibiei până la mijlocul coapsei.

— Te-ai rănit în timpul jocului? am întrebat eu din nou.

Blake se comporta de parcă nici n-aș fi fost acolo, apăsând ca un posedat pe butoanele telecomenzii. Asta îmi amintea, de asemenea, dureros de vremurile de odinioară.

Mi-am venit repede în fire, înăbușind amintirile, la fel cum făceam cu toate celelalte. Între timp devenisem destul de bună la chestia asta cu negarea. M-am așezat apoi pe canapea, cât mai departe posibil de el, și am rămas așa o vreme, privindu-l.

— Ezra nu-i acasă? Doar i-am spus când vin.

— Ce cauți aici, Jude? m-a întrebat el, fără să-și ia ochii de la ecran.

Avea glasul răgușit și la fel de grav cum mi-l aminteam. Mi-a provocat fiori în stomac. Am preferat să dau vina pe foamea care mă încerca.

— Ez nu a spus că vin?

— Dacă ar fi făcut-o, aș fi votat împotriva.

Am strâns din dinți. Așadar, Ezra mă mințise când îmi spusese că toată lumea era de acord să mă cazez la ei pentru început. Fir-ar al dracului să fie! Nu aveam bani ca să-mi caut cazare în altă parte, și, în același timp, nu voiam să deschid vechile răni dintre mine și Blake, mutându-mă acolo

împotriva voinței lui. Când Ez mă mințise că toată lumea era de acord, îl crezusem fără să clipesc.

— De fapt, aveam de gând să rămân un timp aici, am spus eu cu ezitare în glas.

Blake a oprit jocul, dar tot nu și-a întors privirea spre mine.

— Cât timp?

— Doar în trecere. Încerc să-mi găsesc ceva de lucru, și...

— Cât timp? m-a întrerupt el.

Am strâns din dinți. Îmi pierdeam încetul cu încetul răbdarea, dar mi-am impus să rămân calmă. Era prima noastră întâlnire după o jumătate de eternitate, iar ceea ce se întâmplase între noi nu era atât de ușor de trecut cu vederea. Ezra îmi povestise despre primul semestru, în care Blake venise nonstop la antrenamente, epuizându-se până la inconștientă. Îmi povestise și despre multele femei – de cele mai multe ori mai în detaliu decât mi-ar fi plăcut.

— Nu știi încă, Blake, am răspuns după ceva timp.

Când i-am rostit numele, mi s-a încordat tot corpul. El s-a ridicat brusc în picioare – înjurând de durere.

M-am ridicat repede.

— Stai așa, să te ajut, am spus imediat, repezindu-mă să-i culeg cărjele de pe jos, dar el m-a oprit cu o mână.

S-a aplecat singur după ele, stând în echilibru într-un picior și având nevoie de mai multe încercări. Până la urmă, a reușit și a rămas în picioare în fața mea, măsurându-mă de sus până jos.

Uitasem aproape cât de înalt era.

— Ca să ne înțelegem foarte bine de la bun început: eu nu sunt de acord să rămân aici. Ar fi mai bine dacă ți-ai căuta altceva cât mai repede posibil.

Am simțit imediat o durere acută în locul unde tocmai simțisem un fior. Am înghițit în sec, vrând să dau pe loc un răspuns, dar el și plecase din fața mea, îndreptându-se schiopătând înspre hol. M-am întors și l-am privit urcând

prima treaptă a scării, cu o mână pe balustradă și cârjele la subsuoară.

Deși expresia din ochii lui îmi era atât de familiară, era complet schimbat. Nimic din acest bărbat rece și fragil nu-mi mai amintea de tânărul amuzant, care fusese prima mea dragoste.

Iar eu știam precis că asta era numai și numai din vina mea.